

עמ"ת (באר שבע) 17186-10-24 - חאלד אבו מוסא נ' מדינת ישראל

עמ"ת (באר-שבע) 17186-10-24 - חאלד אבו מוסא נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

עמ"ת (באר-שבע) 17186-10-24

חאלד אבו מוסא

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[18.10.2024]

בפני: כב' שופט עמית כהן

ערר על החלטת בית משפט שלום באר שבע (כב' השופט יניב בן הרוש) במ"ת 43018-08-24 מיום 10.09.24 בה

הורה על מעצרו של העורר עד תום הליכים נגדו.

ע"י עו"ד חאלד סואלחי

ע"י עו"ד פני סויסה

החלטה

רקע

כתב האישום

1. נגד העורר הוגש כתב אישום מתוקן המכיל 8 אישומים, כדלקמן:

החלק הכללי

1.1. בחלק הכללי נטען במסגרת בשה"ת 19393-03-24 שוחרר העורר בתנאים מגבילים שכללו מעצר בית.

ב-8.5.24 שונו התנאים המגבילים כך שהותר לעורר לצאת ממקום מעצר הבית לצורך עבודה, בימים א' עד ה' בין השעות 10:00 ועד 19:00, בחנות בגדים הנמצאת ברהט, תוך שנקבע שבדרך אל וממקום העבודה ובמשך כל שעות העבודה על העורר להימצא בפיקוח, כן אושר לעורר לצאת בימי חמישי משעה 13:00 עד 17:30 לצורך איסוף ילדיו מחיפה ובמוצאי שבת להשיבם לחיפה מהשעה 17:00 עד 21:00, תוך שנקבע שהיציאה תהיה רק למטרה זו, בליווי ובפיקוח (להלן: "התנאים המגבילים").

בסמוך ועובר ליום 13.06.2024, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, קשרו העורר ונאשם נוסף (להלן: "האחר", וביחד: "הנאשמים") קשר, להתפרץ לרכבים כוונה לגנוב, וכן לגנוב רכבים מאזורים שונים ברחי הארץ, ולהעבירם לשטחי הרשות הפלסטינאית (להלן, בהתאמה: "הקשר", "השטחים"). במסגרת הקשר ולשם קידומו, בחלק מהאירועים, עשו הנאשמים שימוש ברכב גנוב שהוגדר בכתב האישום כ-"רכב המבצעי" (ראו להלן באישום השני).

אישום מספר 1

1.2. באישום הראשון נטען כי במסגרת הקשר ולשם קידומו, בתאריך 13.06.2024, בין השעות 08:00 ל-18:00, התפרצו הנאשמים לרכב תוצרת טויוטה מ.ר. 67534403 (להלן: "הטויוטה"), אשר חנה בעיר באר יעקב, בכך שניפצו את השמשה האחורית הימנית של הטויוטה ונכנסו לטויוטה בכוונה לבצע גניבה; במעמד המתואר לעיל, גנבו הנאשמים מהטויוטה מסמכים הכוללים את רישיון הטויוטה (להלן: "רישיון הטויוטה"), תעודת ביטוח של הטויוטה ומסמכים מחברת באדג'ט, ממנה הושכרה הטויוטה (להלן: "מסמכי הטויוטה"). נטען שהאמור בוצע תוך כדי שהעורר הפר את התנאים המגבילים.

נוכח האמור נטען שהעורר עבר עבירה של הפרת הוראה חוקית, ושהנאשמים עברו את העבירות הבאות: קשירת קשר לעשות פשע; פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא; גניבה מרכב בצוותא.

אישום מספר 2

1.3. באישום השני נטען כי בין תאריך 23.06.2024 בשעה 23:00 לתאריך 24.06.2024 בשעה 03:45, נגנבה מונית תוצרת טויוטה קורולה (להלן: "הרכב המבצעי"); בהמשך ובמסגרת הקשר ולשם קידומו, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה אולם סמוך לאחר התאריך 24.06.2024, קיבלו הנאשמים לחזקתם את הרכב המבצעי; בהמשך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה אולם בסמוך ועובר ליום 07.07.2024, זייפו הנאשמים את סימני הזיהוי של הרכב המבצעי בכך שחלף לוחית הזיהוי המקורית של הרכב, התקינו הנאשמים לוחית זיהוי שמספרה 67534403 אותה שיכפלו לאחר שהתפרצו לטויוטה וגנבו מתוכה את מסמכי הטויוטה.

נוכח האמור נטען שהנאשמים עברו את העבירות הבאות: קשירת קשר לעשות פשע; קבלת רכב או חלקי רכב גנובים בצוותא.

אישום מספר 3

1.4. באישום השלישי נטען כי בתאריך 26.06.2024 בשעה 10:30, במסגרת הקשר ולשם קידומו, התקשר העורר לחברת איתוראן ותוך שהתחזה לסוכן ביטוח ועיוות את קולו, בירר שרכב תוצרת טויוטה לנד קרוזר מ.ר. 6309762 (להלן: "רכב 762"), אשר חנה באותה העת בחניון תחנת הרכבת בראש העין, אינו מחובר לשירות שלה; בהמשך, גנבו הנאשמים את רכב 762 ונסעו עמו דרומה, עד אשר העבירו אותו דרך מחסום תרקומיא לכיוון השטחים. נטען שהאמור בוצע תוך כדי שהעורר הפר את התנאים המגבילים.

נוכח האמור נטען שהעורר עבר עבירה של הפרת הוראה חוקית, ושהנאשמים עברו עבירה של גניבת רכב בצוותא.

אישום מספר 4

1.5. באישום הרביעי נטען כי בתאריך 07.07.2024 בשעה 11:20, במסגרת הקשר ולשם קידומו, התקשר העורר לחברת פוינטר ותוך שהתחזה לסוכן ביטוח ועיוות את קולו בירר שרכב תוצרת טויוטה לנד קרוזר מ.ר. 7907863 (להלן: "רכב 863"), אשר חנה באותה העת בתחנת הרכבת בקרית אריה שבפתח תקווה, אינו מחובר לשירות שלה; בהמשך, גנבו הנאשמים את רכב 863, ונסעו עמו דרומה, כאשר הרכב המבצעי נוסע בסמוך אליו ומלווה אותו. נטען שהאמור בוצע תוך כדי שהעורר הפר את התנאים המגבילים.

נוכח האמור נטען שהעורר עבר עבירה של הפרת הוראה חוקית, ושהנאשמים עברו את העבירות הבאות: קשירת קשר לעשות פשע, גניבת רכב בצוותא, הסתייעות ברכב לעבור עבירה בצוותא.

אישום מספר 5

1.6. באישום החמישי נטען כי במסגרת הקשר ולשם קידומו, בתאריך 28.07.2024 בשעה 11:00, הגיעו הנאשמים ברכב המבצעי לחנייה הסמוכה לפארק המים "שפיים", כאשר האחר נהג ברכב המבצעי והעורר יושב לצדו ברכב; בהמשך, התפרצו הנאשמים לרכב תוצרת טויוטה מ.ר. 32370202, שחנה בחנייה, בכך שהחדירו חפץ וניפצו את החלון הקטן בדלת האחורית השמאלית של הרכב; הנאשמים גנבו מתוך הרכב הנ"ל ארנק אשר הכיל רישיון נהיגה, תעודת זהות, משקפי שמש וכרטיס אשראי (להלן: "אמצעי התשלום"). נטען שהאמור בוצע תוך כדי שהעורר הפר את התנאים המגבילים. נוכח האמור נטען שהעורר עבר עבירה של הפרת הוראה חוקית, ושהנאשמים עברו את העבירות הבאות: קשירת קשר לעשות פשע, פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוואת, וגניבה מרכב בצוואת, הסתייעות ברכב לעבור עברה בצוואת, נטילת/החזקת רכיב חיוני באמצעי תשלום שלא בהסכמת המשלם בכוונה להשתמש בו/לאפשר לאחר להשתמש בו בצוואת.

אישום מספר 6

1.7. באישום השישי נטען כי בהמשך למתואר באישום 5 בשעה 11:49, במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו הנאשמים עם הרכב המבצעי, לחניון תחנת הרכבת בית יהושע, כאשר האחר נהג ברכב המבצעי והעורר יושב לצדו; העורר התקשר לחברת פוינטר, תוך שעיוות את קולו וביקש לקבל מידע אודות רכב תוצרת טויוטה לנד קרוזר מ.ר. 8417866 (להלן: "רכב 866"), אשר חנה אותה העת בחניון, ובירר שרכב 866 אינו שייך אליה; מייד לאחר מכן, בשעה 12:03, התקשר העורר לחברת סקיילוק ובירר שרכב 866 אינו שייך גם להם; בהמשך, התפרצו הנאשמים לרכב בכוונה לבצע גניבה או פשע, ומיד לאחר מכן עזבו את המקום ברכב המבצעי כשהאחר נהג ברכב והעורר יושב לצידו. נטען שהאמור בוצע תוך כדי שהעורר הפר את התנאים המגבילים.

נוכח האמור נטען שהעורר עבר עבירה של הפרת הוראה חוקית, ושהנאשמים עברו את העבירות הבאות: קשירת קשר לעשות פשע; פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוואת, הסתייעות ברכב לעבור עבירה בצוואת.

אישום מספר 7

1.8. באישום השביעי נטען כי בהמשך לאישומים החמישי והשישי, בשעה 14:50, הגיעו הנאשמים אל בית עסק ובאמצעות אמצעי התשלום ביצעו עסקה על סך ₪ 94 (להלן: "העסקה"); בהמשך, בשעה 14:59, הגיעו הנאשמים אל תחנת דלק ברכב המבצעי, כאשר האחר נהג והעורר יושב לצדו, ובאמצעות אמצעי התשלום תדלקו את הרכב המבצעי בסך ₪ 148. נטען שהאמור בוצע תוך כדי שהעורר הפר את התנאים המגבילים.

נוכח האמור נטען שהעורר עבר עבירה של הפרת הוראה חוקית, ושהנאשמים עברו את העבירות הבאות: שימוש ברכב חיוני באמצעי תשלום או מסירתו לאחר, בידיעה שהוא עלול להשתמש בו בכוונה להונות בצוואת (2 עבירות), הסתייעות ברכב לעבור עברה בצוואת.

אישום מספר 8

1.9. באישום השמיני נטען כי במסגרת הקשר ולשם קידומו, בתאריך 29.07.24, בשעה 14:58, התקשר העורר לחברת פוינטר תוך שהתחזה לסוכן ביטוח ועיוות את קולו, ובירר שברכב תוצרת טויוטה לנד קרוזר מ.ר. 4618664 (להלן: "רכב 664") אין מערכת איתור פעילה; בהמשך, בשעה 17:05, הגיעו הנאשמים ברכב המבצעי למושב בית יהושע, כאשר האחר נהג והעורר יושב לצדו; העורר ירד מהרכב המבצעי והתפרץ לרכב 664.

בהמשך ועד לשעה 18:10, ניסו הנאשמים לגנוב את רכב 664 בכך שהעורר ניסה להניע אותו ללא הצלחה, תוך שפירק את הפלסטיקה הפנימית של רכב 664, קרע את חוטי החשמל וחיבל במנועולי רכב 664, כמו כן פתח את מכסה המנוע ושבר את חלון הרכב האחורי שמאלי, כל זאת, שעה שהאחר ממתין לצדו ברכב המבצעי; בהמשך ומשלא הצליחו הנאשמים להניע את רכב 664, עזבו הנאשמים את המקום ברכב המבצעי כאשר האחר נהג ברכב המבצעי והעורר יושב לידו.

- בהמשך, בשעה 20:20, נעצרו הנאשמים על ידי כוחות משטרה בכביש 444 לכיוון דרום, כשהם נוסעים ברכב המבצעי אשר עליו התקינו את לוחיות הזיהוי כמתואר באישום השני, וכאשר החזיקו הנאשמים ברכב המבצעי את מסמכי הטיוטה; באותו המעמד החזיקו הנאשמים בתא המטען של הרכב המבצעי צידנית ובתוכה מכשירי פריצה ובהם קאטר בעל להבי חיתוך, מברג כוכב, שני מברגים שטוחים, מסור יד למתכת, לדרמן, שלושת מברגי פיליפס וצבת מכפתיים. נטען שהאמור בוצע תוך כדי שהעורר הפר את התנאים המגבילים.
- נוכח האמור נטען שהעורר עבר עבירה של הפרת הוראה חוקית, ושהנאשמים עברו את העבירות הבאות: קשירת קשר לעשות פשע, חבלה במזיד ברכב בצוותא, ניסיון גניבת רכב בצוותא, הסתייעות ברכב לעבור עברה בצוותא, החזקת מכשיר פריצה.
- עברו הפלילי של העורר
2. לעורר עבר פלילי הכולל 8 הרשעות קודמות, בין השנים 1998 ו-2015 בעבירות רכוש ואלימות, לרבות הפרת הוראה חוקית ועבירות ברכבים, דומות לעבירות המיוחסות לו בתיק הנוכחי.
- כמו כן, נגד העורר ונאשם נוסף מתנהל הליך בת"פ 19419-03-24, בו מיוחס לעורר כי ביום 19.2.24 הוא גנב רכב תוצרת טויוטה, ביחד עם הנאשם הנוסף (להלן: "התיק הנוסף"). במסגרת התיק הנוסף נקבעו התנאים המגבילים אותם נטען שהעורר הפר.
- החלטת בית משפט השלום והערר
3. בית משפט השלום פירט את תמצית הראיות לכל אחד מהאישומים שבכתב האישום וקבע שקיימות ראיות לכאורה שהעורר ביצע את המיוחס לו, כאשר ביחס לאישומים החמישי והשביעי נקבע שקיימת חולשה ראייתית מסוימת.
- לאחר מכן קבע בית משפט השלום שלא ניתן לתת אמון בעורר וכי נשקפת ממנו מסוכנות גבוהה, וכי לא ניתן להשיג את מטרות המעצר אלא כשהעורר מאחורי סורג ובריח, ולפיכך הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.
4. על החלטה זו הוגש הערר. לטענת העורר, הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה לאישום השמיני, אך לטענתו, לא קיימת תשתית ראייתית לכאורית ליתר האישומים; לחילופין נטען שיש לשחרר את העורר בתנאים שפגיעתם בחירותו פחותה, ולו בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני; לחילופי חילופין נטען שהיה מקום להורות על הגשת תסקיר מעצר. הטענות הרלוונטיות יפורטו בסעיפים המתאימים.
- דין והכרעה
5. לאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי בחומר הרלוונטי, הגעתי למסקנה שדין הערר להידחות.
- אני מסכים עם החלטת בית משפט השלום ביחס לקיומן של ראיות לכאורה, וכי מסוכנותו של העורר גבוהה עקב המיוחס לו, עברו הפלילי (למרות שמדובר בעבר ישן יחסית) והעובדה שביצע לכאורה את המיוחס לו תוך כדי שמתנהל נגדו התיק הנוסף ותוך הפרת התנאים המגבילים.

יתר על כן, אני סבור שדי שקיימות ראיות לכאורה למיוחס לעורר באישום השמיני, ביחד עם מסוכנותו הגבוהה והעובדה שהמיוחס לו בוצע תוך כדי הפרת התנאים המגבילים, כדי לדחות את הערר. למרות זאת, אבחן להלן את עיקר טענות העורר.

הסכמת העורר לקיומן של ראיות לכאורה לחלק מטענות המשיבה

6. כאמור, העורר מסכים שקיימות ראיות לכאורה למיוחס לו באישום השמיני. נוסף על כך מסכים ב"כ העורר שקיימות ראיות לכאורה לטענות הבאות:

א. כאשר נעצרו הנאשמים ברכב המבצעי, כמתואר באישום השמיני, נתפס טלפון מסוג איפון 11 (להלן: "האיפון"), השייך לנאשם, ועליו נתפסו תמונות של רישיון הטיוטה;

ב. טלפון שמסתיים ב-579 (להלן: "טלפון 579"), אשר נטען שאוכן בסביבות מקום ביצוע העבירה באישום הראשון, משויך לעורר;

ג. ברכב המבצעי נתפס טלפון נוסף (להלן: "הטלפון המבצעי"), עליו התארח מספרי טלפון שמסתיימים ב-728 (להלן: "טלפון 728") ו-937 (להלן: "טלפון 937"); השיחה המתוארת באישום השמיני בוצעה מטלפון 937; יתר השיחות המתוארות בכתב האישום בוצעו מטלפון 728. העורר טוען שלא ניתן לעשות שימוש בראיות הקשורות לטלפון המבצעי, משום שהוא נתפס בחיפוש בלתי חוקי.

ד. אין מחלוקת שאם ביצע העורר את המיוחס לו באישומים הראשון והשלישי עד השמיני, הוא הפר הוראה חוקית. נושאים כלליים המתייחסים למספר אישומים

טענת העורר שהטלפון המבצעי נתפס בחיפוש לא חוקי

7. כמפורט באישום השמיני, ביום 29.7.24 נתפס העורר ברכב המבצעי. בחיפוש אשר נערך ברכב המבצעי במועד המעצר, נתפס האיפון; בחיפוש שנערך ברכב המבצעי ב-30.7.24 (להלן: "החיפוש השני"), נתפס הטלפון המבצעי, עליו התארח טלפון 937, ממנו בוצעה השיחה המתוארת באישום השמיני, ויתר השיחות המתוארות בכתב האישום בוצעו מטלפון 728, אשר התארח אף הוא על הטלפון המבצעי.

מאחר שהעורר מסכים לקיומן של ראיות לכאורה למיוחס לו באישום השמיני, ונוכח העובדה ששיחות טלפון המתוארות בכתב האישום, בוצעו מהטלפון המבצעי, מחזקים השיחות שבוצעו מהטלפון המבצעי והאיכונים שלו את הראיות נגד העורר.

בית משפט השלום קבע שניתן צו לחיפוש ברכב המבצעי ואף ניתנה הסכמה לחיפוש, ולכן החיפוש בו נמצא הטלפון המבצעי לא מהווה הפרה של צו החיפוש.

לטענת העורר, החיפוש בו נמצא הטלפון המבצעי, היה לא חוקי, כיוון שבוצע ללא קבלת צו מבית המשפט וללא עדים ולכן, מחקרי התקשורת בנוגע לטלפון המבצעי אינם קבילים. לטענת העורר, החלטת בית משפט השלום שגויה מאחר שלא ניתן צו לחיפוש ברכב המבצעי.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה שלצורך ההליך הנוכחי, אין מקום לבחון את חוקיות החיפוש השני, וגם אם הטלפון המבצעי נתפס בחיפוש לא חוקי, בשלב זה, ניתן להשתמש במחקרי התקשורת בנוגע אליו (ושני המספרים שהתארחו עליו) ונוכח תפיסת הטלפון המבצעי ברכב המבצעי והסכמת העורר לקיומן של ראיות לכאורה שהוא ביצע את השיחה מהטלפון המבצעי באישום השמיני, ניתן לקשור את הטלפון המבצעי לעורר.

סעיף 56א(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971 קובע שבית המשפט רשאי שלא לקבל ראיה שהושגה שלא כדין, אם שוכנע שקבלתה במשפט תפגע באופן מהותי בזכות להליך הוגן, בשים לב לאופייה וחומרתה של ההפרעה ולמידת ההשפעה של ההפרה על הראיה שהושגה ולעניין הציבור שבקבלת הראיה או באי קבלתה. בכך אימץ המחוקק את כלל הפסילה הפסיקתית שנקבע בע"פ 5121/98 טור' רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי (4.5.06), ורע"פ 10141/09 בן חיים נ' מד"י (2012).

גם אם ייקבע שהחיפוש השני היה בלתי חוקי, ספק בעיני אם נוכח המבחנים שנקבעו בפסיקה יהיה מקום לפסול את הראיות שנתפסו בו. על בית המשפט הדן בהליך העיקרי יהיה לבחון אם מדובר בחיפוש בלתי חוקי ואם כן, לקבוע מה נפקות הדבר. מאחר שאין מדובר במקרה ברור של חיפוש בלתי חוקי וספק אם האיזון שנקבע בפסיקה בין הנזק למול התועלת החברתית הכרוכים בפסילת הראיה, יצדיק את פסילת הראיה, אין מקום, בשלב זה, להידרש לטענת העורר בדבר חיפוש בלתי חוקי [ראו, לדוגמה, בש"פ 1636/13 קאניאוונג נ' מד"י, 24.3.13; בש"פ 1495/20 קגן נ' מד"י, 15.3.20].

נוכח האמור, אני מסכים עם בית משפט השלום שבשלב זה, אין מקום לשקול את פסילת הראיות שהושגו בחיפוש השני.

טענות למחדלי חקירה/חוסר ראייתי

8. העורר טוען למחדלי חקירה שונים, כגון - ביחס לאישום השני נטען שהיחידה החוקרת לא בדקה באמצעות עין הנץ את מסלול נסיעת הרכב המבצעי ולא עשתה פעולה כדי להתחקות אחרי גנב הרכב; בעניין האישום השני טוען העורר שהוא שכר את הרכב המבצעי בשטחים, מקום בו היחידה החוקרת מוגבלת מלבצע חקירות, ולכן גרסתו לא נבדקה; ביחס לזיהוי הקול בשיחות טלפון מוקלטות, נטען שהן אינן מבוססות על חוות דעת או בדיקות מעבדה; העורר טוען שעל פי כתב האישום קיים מעורב נוסף, אשר לא נעשה מאמץ לאתר.

גם אם קיימים מחדלי חקירה, ואינני קובע זאת, אין בכך כדי להשפיע, בשלב זה, על עוצמת הראיות. המשיבה צריכה להציג ראיות מספיקות להוכחת האשמה ואינה צריכה להציג את מקסימום הראיות האפשריות (ע"פ 54/11 אפנג'ר נ' מדינת ישראל, 07.03.12; ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל, 21.01.13). גם אם חסרות ראיות להוכחת אשמת העורר, כפי שטוען בא-כוחו, בשלב זה על בית המשפט לבחון את הראיות הקיימות ועוצמתן ולא אם ואיזה ראיות חסרות. גם אם קיימים מחדלי חקירה כפי טענת העורר, אינני סבור שיש בכך כדי להשפיע על עוצמת הראיות ובכל מקרה, מקום הדיון המתאים לברר את נפקות מחדלי חקירה, אם קיימים, הוא בהליך העיקרי ולא בשלב המעצר, אלא אם קיימים פגמים חמורים ומהותיים אשר אינם מתקיימים בעניינו של העורר (בש"פ 4553/12 עואודה נ' מדינת ישראל, 20.06.12).

לכן, בשלב זה, אין מקום לבחון את השאלה אם היו מחדלי חקירה, אלא אם די בראיות שהוצגו כדי לעמוד ברף הנדרש בשלב זה.

טענה שזיהוי הקול בהקלטות אינו מהימן

9. המשיבה טוענת שקולו של העורר זוהה במספר שיחות מוקלטות. הזיהוי מתבסס על השוואת קולות שערכה רס"ר רגינה שופאנייה (להלן: "רגינה"), בין מספר שיחות בהן לא זוהה הדובר לבין חקירת העורר במשטרה וכן לשיחות מוקלטות שהתקבלו מחברות פוינטר, סקיילוק ואיתוראן (שאחת מהן בוצעה במהלך האירוע מושא כתב האישום השמיני), בהן הדובר עיוות את קולו, וקבעה שלמיטב ניסיונה, הקול בשיחות הוא זהה (כלומר, שהעורר הוא הדובר בכל השיחות).

לטענת העורר, בהסתמך על בש"פ 631/22 אלטוחי נ' מדינת ישראל (2.3.22), לא ניתן להסתמך על זיהוי קולו של העורר, משום שההשוואות נעשו בין שיחה בקול מעוות אותה ניתן לשייך לעורר (באישום השמיני) וחקירתו במשטרה, לבין הקלטות של שיחות נטענות בין העורר לאחר, בקול לא מעוות, ושיחות אחרות בהן עיוות הדובר את קולו, דבר שאינו מספיק לזיהוי קולי. לכן, טוען העורר שלא ניתן לעשות שימוש בזיהוי הקולי בשלב זה. אינני מקבל טענה זו של העורר. ראשית נקבע בפסיקה שגם לזיהוי קול ב"אוזן אדם" יש משקל ראיתי; שנית גם בעניין אלטוחי הנ"ל, עליו הסתמך העורר, נקבע שניתן להסתמך על זיהוי קול כאשר ישנן ראיות נוספות התומכות בכך שהחשוד הוא זה שדיבר בטלפון. ראו בש"פ 6226/23 עודה עואדה נ' מדינת ישראל (12.9.23) (המפנה, בין היתר, לעניין אלטוחי הנ"ל):

"הזיהוי הקולי של העורר על ידי השוטר, הגם שאיננו חף מקשיים, נושא פוטנציאל לחיזוק זיהוי כדובר (להלכה לפיה לזיהוי קול באמצעות 'אוזן אדם' ישנו משקל ראיתי גם במקרים שישנם אמצעים מדויקים יותר ראו בש"פ 6541/17 כללאב נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (10.9.2017); בש"פ 492/21 עזמה נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (4.2.21). ודוק, בענייננו הזיהוי הקולי על ידי שוטר אינו עומד לבדו כראיה היחידה הקושרת את העורר לשיחות, אלא מצטרף ותומך בטעמים האחרים שנזכרו לעיל, המאפשרים בהצטברותם לקבוע קיומן של ראיות לכאורה בעוצמה הדרושה (השוו: בש"פ 5094/13 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (24.7.2013); בש"פ 631/22 אלטוחי נ' מדינת ישראל, פסקאות 18-19 (2.3.2022). למבחנים לבחינת המשקל שיש לתת לזיהוי קולי ולמהימנות העד המזהה ראו ע"פ 2996/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות ק-קכח (11.5.11))."

בעניינו של העורר ישנן ראיות נוספות הקושרות את העורר לשיחות המוקלטות - השיחות בוצעו מהטלפון המבצעי, אשר נתפס בחיפוש ברכב המבצעי, בו נתפס העורר, והעורר מסכים שניתן לשייך אליו את אחת השיחות שנעשו מהטלפון המבצעי - שיחה שנערכה לפוינטר מהטלפון המבצעי כנטען באישום השמיני. על כן, אני מסכים עם בית משפט השלום שיש לתת משקל ראיתי לזיהוי העורר בשיחות מושא כתב האישום על ידי רגינה, ואת עוצמת המשקל הראיתי יש להותיר לבחינת בית המשפט אשר ידון בתיק העיקרי (בין היתר לאחר שיבחן מה הוא אותו ניסיון עליו ביססה רגינה את זיהוי הקולות). ראיות נסיבתיות

10. חלק מהראיות נגד העורר הן ראיות נסיבתיות. בהליך העיקרי יהיה על בית המשפט לבחון את מכלול הראיות שיובאו בפניו, כולל הראיות הנסיבתיות, ואת הסברי העורר להן, ולבחון האם אשמתו של הנאשם הוכחה מעל לספק סביר, דהיינו, אם המסקנה המרשיעה גוברת באופן ברור על כל אפשרות אחרת ולא נותרת מסקנה סבירה אחרת [ע"פ 4086/91 מימון נ' מדינת ישראל, 16.4.92].

אולם, בשלב זה, אין מחלוקת שראיות נסיבתיות יכולות לשמש ראיות לכאוריות ולא נדרש שהן תובלנה לתוצאה הגיונית אחת ויחידה, אלא די בכך ש- "הראיות לכאורה הנסיבתיות עשויות, לאחר שיעובדו בהליך המשפטי, להביא להרשעת הנאשם, וזאת ברמה של סיכוי סביר להרשעה" [בש"פ 8932/12 שמלה תיירי נ' היועץ המשפטי לממשלה, 24.12.12].

התייחסות לראיות הלכאוריות לאישומים השונים

11. להלן אתייחס לאישומים הראשון עד הרביעי והשישי, לגביהם הוגש הערר. העורר מסכים שקיימות ראיות לכאורה למיוחס לו באישום השמיני, והוא לא התייחס להחלטת בית משפט השלום שקיימות ראיות לכאורה למיוחס לו באישומים החמישי והשביעי, לגביהם נקבע שקיימת חולשה ראיתית מסוימת.

אישום מספר 1

12. במסגרת האישום הראשון נטען שהנאשמים פרצו לטוויטה וגנבו ממנו את מסמכי הטוויטה. לטענת המשיבה הראיות הקושרות את העורר לביצוע המיוחס לו באישום הראשון: בפריקת האייפון, אשר נתפס אצל העורר, נמצאה תמונת רישיון הטוויטה; טלפון 579 אכן במרחק של כ-1.4 ק"מ ממקום האירוע, במועד הרלוונטי לאירוע; מסמכי הטוויטה נתפסו ברכב המבצעי, בזמן שהעורר נתפס בו, כמתואר באישום השמיני. בית משפט השלום קבע שקיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר ביצע את המיוחס לו באישום הראשון, בהתבסס על הראיות אליהן הפנתה המשיבה.

לטענת העורר אין ממצא פורנזי הקושר אותו לאישום הראשון, אין איכון הקושר אותו לאישום הראשון ואין די בראיות הנתענות על ידי המשיבה כדי להוות ראיות לכאורה; ביחס לאיכון טלפון 579 סמוך למקום האירוע, טוען העורר שהאיכון אליו הפנה בית משפט השלום אינו אלא תוספת בכתב יד שלא ידוע בידי מי נערכה ונרשמה על גבי טופס פלט שיחות של טלפון 579.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הרלוונטי, הגעתי למסקנה שצדק בית משפט השלום כשקבע שקיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר ביצע את המיוחס לו באישום הראשון.

לענין האיכון - בניגוד לטענת העורר, מדובר בפלט לפיו ב-13.6.24 בשעה 9:37 אכן טלפון 579 ב"צריפין עמק לוד". על גבי הפלט הוסף בכתב יד "1.4 ק"מ מבאר יעקב" - כלומר, הנתון הבסיסי, לפיו טלפון 579 אכן בצריפין, סמוך לבאר יעקב, מקום האירוע מושא האישום הראשון, הוא חלק מהפלט. השאלה מי הוסיף את המרחק וכיצד בדק זאת, היא שאלה להליך העיקרי, ובשלב זה די באיכון השיחה בצריפין, כדי לקבוע שבמועד הרלוונטי לאישום הראשון אכן טלפון 579 סמוך למקום האירוע.

העורר מסכים לקיומן של ראיות לכאורה לכך שטלפון 579 משויך אליו, לכן ניתן להסיק שישנן ראיות לכאורה שטלפון המשויך לעורר היה סמוך למקום האירוע מושא האישום הראשון.

נוכח האמור, מדובר בראיות נסיבתיות שדי בהן, בשלב זה, להוות ראיות לכאוריות, ובית המשפט שידון בהליך העיקרי יבחן אם די בהן כדי להוכיח את אשמתו של העורר מעבר לספק סביר. לכן, אני סבור שבית משפט השלום צדק שקיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר ביצע את המיוחס לו באישום הראשון.

אישום מספר 2

13. במסגרת האישום השני נטען שהנאשמים קיבלו את רכב גנוב - הרכב המבצעי.

לטענת המשיבה הראיות הקושרות את העורר לביצוע המיוחס לו באישום השני: העורר נתפס ברכב המבצעי באירוע המתואר באישום השמיני; בחקירתו, טען העורר שהוא שכר את הרכב המבצעי בשטחים, שילם עליו במזומן למשך חודשיים מראש, אך לא ידע לציין את שמם של המשכירים; עוד טען העורר שכיוון שהוא פסול נהיגה, האחר נהג עבורו ברכב המבצעי.

בית משפט השלום קבע שגרסת העורר שהוא שכר את הרכב ואינו יודע את פרטי המשכיר, אינה מתיישבת עם כלל הראיות; הנאשמים נתפסו ברכב המבצעי, שגנב במסגרת האישום השני; הרכב המבצעי עשה שימוש בלוחית רישוי שמספרה זהה למספר הרישוי של הטוויטה, כפי רישיון הטוויטה שנתפס ברכב המבצעי ושצילום שלו נמצא באייפון של העורר.

לטענת העורר אין ממצאים מהם ניתן ללמוד שהוא ידע שהרכב המבצעי הוא גנוב.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הרלוונטי, הגעתי למסקנה שצדק בית משפט השלום כשקבע שקיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר ביצע את המיוחס לו באישום השני.

מדובר בראיות נסיבתיות שדי בהן, בשלב זה, להוות ראיות לכאוריות, ובית המשפט שידון בהליך העיקרי יבחן אם די בהן כדי להוכיח את אשמתו של העורר מעבר לספק סביר, לרבות לאחר שישמע את הסבריו של העורר שהוא שר את הרכב מגורמים שהוא אינו יכול לציין את זהותם, מדוע הוא החזיק בטלפון שלו תמונה של רישיון הטויטה ואם יורשע העורר במיוחס לו באישום הראשון, יהיה עליו לספק הסבר סביר כיצד זה שרכב בו הוא נתפס השתמש במספר רישוי של הטויטה, אליה הוא פרץ וממנה הוא גנב את מסמכי הטויטה, דבר ממנו ניתן ללמוד על מודעות לכך שהרכב המבצעי גנוב ולמצער, על עצימת עיניים.

נוכח האמור, אני סבור שבית משפט השלום צדק שקיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר ביצע את המיוחס לו באישום השני.

אישום מספר 3

14. במסגרת האישום השלישי נטען שהנאשמים גנבו את רכב 762 בראש העין והעבירו אותו לשטחים דרך מחסום תרקומיא.

לטענת המשיבה הראיות הקושרות את העורר לביצוע המיוחס לו באישום השלישי: במועד הרלוונטי לאישום השלישי, בוצעה שיחה מטלפון 728, המשווה לעורר, לאיתוראן, ממחלף קסם הקרוב לראש העין, ממנה נגנב רכב 762; מתמלול השיחה לאיתוראן, היא נעשתה בקשר לרכב 762; רגינה זיהתה את קולו של העורר בשיחה לאיתוראן; במועד הרלוונטי אכן הטלפון של האחר במחלף קסם; על פי פלט שיחות של האחר, הוא חייג לטלפון 728, ממחסום תרקומיא במועד הרלוונטי לאישום השלישי; במערכת עין הנץ נצפה רכב 762 חוצה את מחסום תרקומיא לשטחים, באותה השעה בה אכן שם הטלפון של האחר; 728, המשווה לעורר, אכן באותה השעה במושב נחושה, הסמוך למחסום תרקומיא.

בית משפט השלום קבע שגם אם היה מקום לבדיקה מעמיקה יותר בקשר לזיהוי קולו של העורר, די בראיות כדי להוות ראיות לכאורה. נקבע שאין מקום לקביעת חולשה ראייתית משום שזיהוי הקול אינה הראיה היחידה הקושרת את העורר למיוחס לו באישום השלישי; עוד נקבע ששיטת הביצוע של ניסיון הגניבה באירוע השמיני דומה לשיטת הביצוע באישום השלישי.

לטענת העורר אין די בראיות כדי להוות ראיות לכאורה - כאמור לעיל, העורר טוען נגד הזיהוי הקולי ונטען שלא ניתן לעשות שימוש בראיות ביחס לטלפון 728, כיוון שהטלפון המבצעי, עליו התארח טלפון 728, נתפס בחיפוש בלתי חוקי. עוד נטען שמתמונות עין הנץ ניתן לזהות את רכב 762, אך לא את הנוהג בו, וכי לא ניתן להתבסס על שיטת הביצוע.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הרלוונטי, הגעתי למסקנה שצדק בית משפט השלום כשקבע שקיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר ביצע את המיוחס לו באישום השלישי.

בשים לב להחלטה לעיל בעניין טענת העורר לפסילת הראיות הקשורות לטלפון 728, המשווה לעורר, וזיהוי קולו של העורר בשיחה לאיתוראן, די בראיות שפורטו לעיל כדי להוות ראיות לכאוריות לכך שהעורר ביצע את המיוחס לו באישום השלישי.

אישום מספר 4

15. במסגרת האישום הרביעי נטען שהנאשמים גנבו את רכב 863 מקרית אריה שבפתח תקווה.

לטענת המשיבה הראיות הקושרות את העורר לביצוע המיוחס לו באישום הרביעי: ממצלמות אבטחה במקום הגניבה, נצפה רכב מהסוג של הרכב המבצעי מגיע לחניה בה חנה רכב 863, אדם ירד מהרכב, פותח את מכסה המנוע של רכב 863, נכנס לרכב ובהמשך הרכב הדומה לרכב המבצעי נסע מהמקום כשרכב 863 נוסע אחריו; תמלול שיחה לפוינטר במועד הרלוונטי בקשר לרכב 863 וזיהוי קולו של העורר כמי שביצע את השיחה; טלפון 728 מאוכן בזמן הרלוונטי בדרך אם המושבות בפתח תקווה; טלפון המשוך לאחר מאוכן באותו הזמן במקום הגניבה; הרכב המבצעי נצפה בעין הנץ יוצא מרהט ב-7.7.24 בשעה 9:09 לכיוון צפון, בשעה 11:59 במחלף קסם לכיוון דרום, בשעה 12:32 בצומת לכיש לכיוון מזרח ובשעה 14:42 עובר במעבר מיתר לכיוון מדינת ישראל; רכב 863 נצפה בעין הנץ ביום 7.7.24 בשעה 11:59 במחלף קסם לכיוון דרום ובשעה 12:32 בצומת לכיש לכיוון מזרח.

בית משפט השלום דן באישום הרביעי ביחד עם האישום השלישי וקבע קביעות דומות. טענות העורר לעניין האישום הרביעי דומות לטענותיו בקשר לאישום השלישי. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הרלוונטי, הגעתי למסקנה שצדק בית משפט השלום כשקבע שקיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר ביצע את המיוחס לו באישום הרביעי, מאותם נימוקים שפורטו לעיל ביחס לאישום השלישי. אישום מספר 6

16. במסגרת האישום השישי נטען שהנאשמים פרצו לרכב 866 במטרה לגנוב. לטענת המאשימה הראיות הקושרות את העורר לביצוע המיוחס לו באישום השישי: בדוח מעקב נצפה הרכב המבצעי חונה בסמוך לרכב 866, כשהאחר נוהג בו; אדם שזוהה כעורר נכנס ויצא מרכב 866 מספר פעמים, תוך שהתעסק בדבר מה ברכב וישב במושב הנהג; לאחר מכן חזרה הדמות שזוהתה כעורר לרכב המבצעי ונסעה ביחד עם האחר; טלפון 728 אוכן בשעה הרלוונטית במקום ביצוע העבירה, תוך שבוצעה ממנו שיחה לפוינטר; מתמלול השיחה לפוינטר עולה שהיא הייתה בקשר לרכב 866, וקולו של העורר זוהה כמי שביצע את השיחה; טלפון המשוך לאחר אוכן באותו זמן במקום האירוע.

בית משפט השלום קבע שנוכח העובדה שהעורר נצפה ברכב המבצעי, בזירת האירוע וביצוע השיחה לפוינטר, דבר המלמד גם על שיטת ביצוע דומה לאישום השמיני, קיימות ראיות לכאורה. לטענת העורר מדובר בראיית זיהוי בודדת במדרג נמוך, אשר אינה יכולה לבסס תשתית ראייתית לכאורית. העורר חזר על טענתו נגד זיהוי קולו בשיחה לפוינטר, תוך כדי עיוות הקול. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הרלוונטי, הגעתי למסקנה שצדק בית משפט השלום כשקבע שקיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר ביצע את המיוחס לו באישום השישי.

העורר זוהה מבצע את העבירה, תוך שהגיע למקום ביחד עם האחר ברכב המבצעי, וכן השיחה לפוינטר בוצעה מהטלפון המבצעי, המשוך לעורר, והעורר זוהה כדובר בשיחה, לפי זיהוי קול. סיכום לעניין הראיות לכאורה

17. נוכח האמור לעיל אני מסכים עם בית משפט השלום שקיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. ביחס לאישומים החמישי והשביעי, קבע בית משפט השלום שקיימת חולשה ראייתית מסוימת, החלטה אשר לא נבחנה (הן לשאלת קיומן של ראיות לכאוריות והן לשאלת קיומה של חולשה ראייתית מסוימת), ועומדת על כנה.

עילות המעצר

18. בית משפט השלום קבע שהעורר ביצע מספר רב של עבירות ביחס לכלי רכב, ובהתאם להלכת רוסלן פרנקל [בש"פ 5431/98 פרנקל נ' מדינת ישראל, 18.9.98], הדבר מקים מסוכנות. עוד נקבע שלמרות שקיימת נטייה לראות בעבירות רכוש ככאלה אשר לא טמון בהן מסוכנות, קיימות עבירות רכוש היוצרות מסוכנות. העורר הוא בעל עבר פלילי עשיר ועבר תעבורתי, בין היתר עבירה של נהיגה בפסילה. נוסף על האמור, העורר ביצע לכאורה את המיוחס לו בכתב האישום תוך כדי הפרת התנאים המגבילים שהוטלו עליו בתיק הנוסף ולכן מתקשה בית המשפט לתת בו אמון, לא כל שכן כאשר העורר ביצע עבירות תוך כדי הפרת תנאי השחרור.

לכן הגיע בית משפט השלום למסקנה שיש להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, ללא תסקיר. לטענת העורר טעה בית משפט השלום עת הורה על מעצרו עד תום ההליכים מבלי לשקול שחרורו לחלופת מעצר ולו למעצר בפקוח אלקטרוני, או לחילופין, לאחר שליחתו לקבלת תסקיר מעצר. לעניין העבר הפלילי טען העורר שעברו הפלילי ישן ובמשך תקופה ארוכה לא נפתחו נגדו תיקים כלשהם (משום מה, התעלם ב"כ העורר מהתיק הנוסף). 19. לאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי בחומר הרלוונטי, הגעתי למסקנה שצדק בית משפט השלום כשהורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, ללא תסקיר. העורר ביצע לכאורה את המיוחס לו בשמונה אישומים ובביצוע עבירות המקימות מסוכנות גבוהה:

19.1. ההלכה קובעת שגם עבירות רכוש יכולות להקים עילה של מסוכנות, מקום בו מדובר בעבירות המבוצעות באופן שיטתי או בהיקף ניכר או תוך התארגנות של מספר עבריינים או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים [בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מד"י, 18.9.98].

קיימות ראיות לכאוריות לפיהן העורר הפר הוראה חוקית (7 עבירות) וקשר קשר עם האחר, לביצוע 8 אישומים (ביחס לאישומים החמישי והשביעי נקבע שקיימת חולשה ראייתית מסוימת) הכוללים: גניבת רכב בצוותא (2 עבירות), ניסיון גניבת רכב בצוותא, קבלת רכב גנוב, פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא (3 עבירות), גניבה מרכב בצוותא (2 עבירות), החזקת מכשיר פריצה וחבלה במזיד ברכב בצוותא. ב-4 מהאישומים, העורר ביצע לכאורה את המיוחס לו, ביחד עם האחר, לאחר שבירר עם חברות הנותנות שירותי הגנה מפני גניבה, שהרכבים אינם מקבלים מהן שירות, וכן תוך שימוש ברכב המבצעי, לאחר שקודם לכן פרצו לרכב אחר, גנובו ממנו את מסמכי הטיוטה, וזייפו את סימני הזיהוי של הרכב המבצעי, כך שהתקינו עליו לוחית רישוי עם פרטי הטיוטה. מדובר בהתארגנות של שני עבריינים, לביצוע עבירות באופן שיטתי ובהיקף ניכר, תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים - דבר שלפי הלכת רוסלן פרנקל הנ"ל מקים עילת מעצר של מסוכנות.

- 19.2. העורר ביצע לכאורה עבירות הקשורות לרכבים, לרבות גניבת רכבים (שני רכבים), ניסיון גניבת רכב ופריצה לרכבים (3 רכבים). אמנם, מדובר בעבירות רכוש אשר אינן מקימות מסוכנות סטטוטורית, אך הפסיקה קובעת כי ישנן עבירות, שהן עבירות בהן יש מסוכנות אינהרנטית, נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה, כגון העבירות המיוחסות לעורר, המקימות עילה של מסוכנות בשל החשש להתפתחות אלימות בין הגנב לבין הבעלים של הרכב וביחס לגניבת הרכבים - אף להפוך למרדף משטרי, על כל הסיכונים הנובעים מכך (ר' בש"פ 45/10 פאדי מסארוה נ' מדינת ישראל, 8.01.10, בש"פ 1248/21 סלאמה אבו סבילה נ' מדינת ישראל, 24.02.21).
- מספרן הרב של העבירות המיוחסות לעורר, כאשר העבירות בוצעו לכאורה תוך שמתנהל התיק הנוסף נגד העורר בגין גניבת רכב, מקימה מסוכנות גבוהה.
- 19.3. עברו הפלילי של העורר, ביחד עם העובדה שהעורר ביצע לכאורה את המיוחס לו בתיק הנוכחי, תוך כדי שמתנהל נגדו התיק הנוסף, בו מיוחס לו שגנב רכב עם נאשם נוסף, מלמדים על מסוכנותו הגבוהה של העורר.
20. העורר ביצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו, במועדים שונים, תוך שהפר את התנאים המגבילים שהוטלו עליו בתיק הנוסף (ב-5 מועדים שונים). העובדה שהעורר ביצע לכאורה את המיוחס לו תוך הפרה שיטתית של התנאים המגבילים מלמדת על זלזול בוטה בדין ובהוראות בית המשפט, ומעלה קושי משמעותי לתת בעורר את האמון הנדרש לשם שחרור לחלופה מקלה או העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני.
21. כאשר בית משפט בוחן אם ניתן לשחרר נאשם לחלופת מעצר, הבחינה היא דו שלבית - בשלב ראשון על בית המשפט לבחון אם קיימת אפשרות להסתפק בחלופת מעצר כלשהי כדי להפיג את עילת המעצר ואם התשובה על כך היא חיובית, בשלב השני עליו לבחון התאמת חלופה קונקרטית, לעיתים תוך העזרות בתסקיר.
- נוכח מסוכנותו הגבוהה של העורר והעובדה שביצע את המיוחס לו תוך שהפר את התנאים המגבילים, הוא אינו עובר את השלב הראשון של המבחן הדו שלבי, ולכן אני סבור שצדק בית משפט השלום כאשר הורה על מעצרו עד תום ההליכים ללא תסקיר. ראו בש"פ 8046/21 דוד מויאל נ' מדינת ישראל (11/2021):
- "זאת ועוד, בניגוד לנטען על-ידי המבקש, קיימים מקרים שנסיונותיהם עשויות להצדיק מעצר עד תום ההליכים, אף ללא צורך בהזמנת תסקיר מעצר, בין השאר במקרים שבהם לא ניתן לתת אמון בנאשם על רקע ביצוע עבירות חוזרות ונשנות מצדו (ראו: בש"פ 7220/20 אבו עסא נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (27.10.2020); בש"פ 314/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (22.1.2021)).".
- דברים אלו חלים על העורר ביתר שאת, נוכח זאת שביצע לכאורה עבירות חוזרות ונשנות, תוך כדי שמתנהל נגדו הליך פלילי בעבירה של גניבת רכב, ותוך כדי הפרת תנאים מגבילים שהוטלו עליו בתיק הנוסף. ראו בעניין זה גם בש"פ 7892/22 סולטנה נ' מד"י (מיום 28.11.22):
- "המחסור הנוכחי בקציני שירות מבחן מצריך גם שינוי בהתנהלות בית המשפט. יש לשקול היטב אם יש טעם בהפניית נאשם לקבלת תסקיר שירות מבחן...".
- נוכח האמור אני מסכים עם בית משפט השלום שאין טעם להפנות את העורר לקבלת תסקיר מעצר, ויש להורות על מעצרו עד תום ההליכים נגדו.
22. אעיר שנוכח האמור לעיל בסעיפים 19.2-19.3 ו-21, כאשר העורר ביצע לכאורה את המיוחס לו בצוותא עם אחר ותוך הפרת התנאים המגבילים שהוטלו עליו בתיק הנוסף, די במיוחס לעורר באישום השמיני, לגביו הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה, כדי להורות על מעצרו עד תום ההליכים נגדו.
- התוצאה
23. נוכח האמור לעיל, הערר נדחה.
- ניתנה היום, ט"ז תשרי תשפ"ה, 18 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.
- עמית כהן, שופט